

Den stolta fyrbåk tändt sin lykta re'n,
 Och vid dess sken
 Man faller lätt på gamla *Gluntens* tankar:
 Att jordens ljus och lampor i en bundt
 Är bara strunt
 Mot en af himlens hemmastöpta dankar.

Der borta, ack, hvad rör sig? Hvilken syn
 Vid skogens bryn!
 Det hafsfrun är kanske som sjelf sig närmar.
 Hon nalkas! Ack, det kunde jag väl tro:
 Det var en ko,
 Som slickar mänsken och idylliskt svärmar.

Hur fridfullt slumra icke haf och land
 Vid månens brand!
 Och sjelf jag drömmer, att på detta viset,
 Med samma lugn och stilla välbehag
 Som kon och jag,
 Gick söta mor och far i paradiset.

Men hafvets vind är ej det minsta slägt
 Med Edens flägt:
 Förlåt, jag varnar lilla frun för vådan!
 God natt, och dröm om mig, om hon så vill,
 Och helsa till
 Sin lilla gubbe, om hon har en sådan!

God natt, o måne! Menskans barndomsvän
 Är sömnen än;
 Lycksalig du, som ingen sömn behöfver!
 Låt goda andar vaka som i qväll
 Kring våra tjäll
 Och lys som nu din frid alltjemt deröfver!

